

Sygnatura akt X P 899/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Wrocław, dnia 27-03-2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Alicja Rudnicka

Protokolant:Radosław Gawlas

po rozpoznaniu w dniu 20-03-2015 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa O. P. S.A. w W.

przeciwko I. S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego I. S. na rzecz strony powodowej O. P. S.A. w W. kwotę 45 264,00 zł (czterdzieści pięć tysięcy dwieście sześćdziesiąt cztery złote) z ustawowymi odsetkami od dnia 31 maja 2014 r. do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego I. S. na rzecz strony powodowej O. P. S.A. w W. kwotę 5 160,00 zł (pięć tysięcy sto sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Strona powodowa, O. P. S.A. w W. pozewem z dnia 08 sierpnia 2014 r. (data stempla pocztowego – k. 33) skierowanym przeciwko pozwanemu I. S. wniosła o zasądzenie kwoty 55.200,00 zł tytułem zwrotu odprawy pieniężnej wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 31 maja 2014 r. oraz zasądzenie od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Na uzasadnienie swojego żądania podniosła, iż poprzednio prowadziła działalność pod nazwą T. P. S.A. W dniu 24 lipca 2012 r. strona powodowa wypowiedziała pozwanemu umowę o pracę z powodu likwidacji stanowiska pracy. W związku z dokonaniem wypowiedzenia, pozwanemu została wypłacona odprawa pieniężna w kwocie 55.200,00 zł brutto.

Pozwany w dniu 31 lipca 2012 r. wniósł odwołanie od dokonanego wypowiedzenia, na skutek czego wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2013 r. Sądu Rejonowego dla Wrocławia -Śródmieścia, został przywrócony do pracy u strony powodowej na dotychczasowych zasadach. Powyższy wyrok został utrzymany w mocy, wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 8 sierpnia 2013 r.,

Wobec przywrócenia pozwanego do pracy wypłacona mu odprawa pieniężna stała się świadczeniem nienależnym, które powinien zwrócić pracodawcy. Wnosząc bowiem pozew o przywrócenie do pracy, musiał liczyć się z tym, że jego powództwo może zostać uwzględnione, a wtedy wypłacona mu odprawa z tytułu zwolnienia z pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, stanie się świadczeniem nienależnym (k. 3-5).

W odpowiedzi na pozew, pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od strony powodowej zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany zarzucił, iż kwestionuje żądanie pozwu zarówno, co do wysokości jak i co do zasady. Pozwany podał, iż faktyczna wysokość wypłaconej mu odprawy wyniosła 45.264,00 zł, a nie jak wskazała strona powodowa 55.200,00 zł. Kwota 9.936,00 zł została bowiem przelana bezpośrednio przez stronę powodową na rachunek Urzędu Skarbowego tytułem zobowiązań podatkowych. Nie zasadne jest więc żądanie zwrotu tej kwoty z tytułu rzekomego bezpodstawnego wzbogacenia, skoro pozwany nie wzbogacił się o tę kwotę.

W dalszej kolejności pozwany zarzucił, iż na skutek niezgodnego z prawem wypowiedzenia mu umowy o pracę, przez okres 9 miesięcy pozostawał bez pracy, w zgodzie zatem z zasadami logiki i doświadczenia życiowego pozostaje, że w tym okresie musiał korzystać z wypłaconego mu świadczenia celem zaspokojenia swoich potrzeb życiowych. Nie mógł bowiem podjąć w tym okresie innej pracy, ponieważ był zarejestrowany w Urzędzie Pracy jako bezrobotny. Nadto pozwany wskazał, iż cały wypłacany mu z tego tytułu zasiłek dla bezrobotnych został przez niego zwrócony.

Pozwany zarzucił, iż w świetle doświadczenia życiowego trudno byłoby oczekiwać od niego, aby znajdując się w trudnej sytuacji finansowej po zwolnieniu z pracy, nie korzystał ze środków wypłaconej mu odprawy, oczekując na prawomocne orzeczenie Sądu Pracy.

Pozwany zarzucił również, iż nie ma obowiązku zwrotu pobranego świadczenia ze względu na okoliczność, iż spełnione przez stronę powodową świadczenie, mimo późniejszego odpadnięcia podstawy do wypłaty, czyniło zadość zasadom współżycia społecznego. To bowiem strona powodowa – jako pracodawca – swoim nieuprawnionym działaniem doprowadził pozwanego do sytuacji, w której pozbawiony został bieżących dochodów, tj. wynagrodzenia za pracę. Zatem niezgodne z zasadami współżycia społecznego jest podejmowanie obecnie przez stronę powodową próby przerzucenia wszelkich konsekwencji swojego niezgodnego z prawem działania na pozwanego.

Pozwany wskazał, iż w całym okresie pozostawania bez pracy prowadził wspólne gospodarstwo domowe z rodzicami oraz bratem. Przy czym brat był osobą bezrobotną, a rodzice są emerytami. Był zmuszony do ponoszenia kosztów związanych ze wspólnym zamieszkiwaniem i utrzymaniem mieszkania w kwocie miesięcznej 700,00 zł (k. 43-46).

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

Pozwany, I. S. , został zatrudniony u strony powodowej O. P. S.A. w W. (poprzednio T. P. S.A.) od dnia 22 czerwca 1992 r., początkowo na podstawie umowy o pracę na czas określony, a od dnia 23 września 1992 r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy.

Dowody:

bezsporne, a nadto umowy o pracę w aktach osobowych powoda.

Oświadczeniem z dnia 23 lipca 2012 r., doręczonym pozwanemu dzień później, tj. 24 lipca 2012 r. strona powodowa rozwiązała z pozwanym umowę o pracę z zachowaniem 3 – miesięcznego okresu wypowiedzenia, który upłynął, z dniem 31 października 2012 r.

Jako przyczynę wypowiedzenia umowy pracodawca wskazał likwidację stanowiska pracy w związku z optymalizacją działań związanych z obsługą zobowiązań finansowych i rozliczeń Partnerów Technicznych TP.

W związku z rozwiązaniem z pozwanym umowy o pracę z przyczyn nie dotyczących pracowników, strona powodowa na podstawie Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy, wyliczyła pozwanemu odprawę pieniężną w wysokości 55.200,00 zł brutto (45.264,00 netto) i w dniu 31 października 2012 r. przelała na rachunek bankowy pozwanego kwotę 45.264,00 zł, natomiast kwotę 9.936,00 zł potrąciła tytułem zaliczki na podatek dochodowy.

Dowody:

bezsporne, a nadto oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o pracę

w aktach osobowych powoda,

pasek płacowy pozwanego za m-c 10.2012 r. – karta 15,

potwierdzenie przelewu – karta 16,

wyciąg z Ponadzakładowego Układ Zbiorowy Pracy – karta 17-22.

Pozwem z dnia 31 lipca 2012 r. pozwany odwołał się do Sądu Pracy od złożonego mu oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o pracę.

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 16 kwietnia 2013 r. (sygn. akt XP 790/12), utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 8 sierpnia 2013 r. (sygn. akt VII Pa 206/13), pozwany został przywrócony do pracy u strony powodowej na dotychczasowych warunkach pracy i płacy.

W ocenie Sądów rozpatrujących odwołanie, podana przyczyna – likwidacja stanowiska pracy w związku z optymalizacją działań związanych z obsługą zobowiązań finansowych i rozliczeń Partnerów Technicznych TP, była prawdziwa, jednakże brak jakichkolwiek kryteriów doboru pracowników do zwolnienia spowodował, iż wypowiedzenie umowy było wadliwe, przez co pozwany został przywrócony do pracy.

Pismem dnia 29 maja 2013 r. w związku z wyrokiem Sądu Rejonowego, pozwany zgłosił gotowość podjęcia pracy.

W dniu 8 sierpnia 2013 r. w związku z wyrokiem Sądu Okręgowego, pozwany zgłosił gotowość podjęcia pracy.

W dniu 22 sierpnia 2013 r. strony zawarły porozumienie na podstawie którego z dniem 22 sierpnia 2013 r. pozwany został przywrócony do pracy.

Dowody:

bezsporne, a nadto pozew z 31.07.2012 r. – karta 2-5;

wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu

z 16.04.2013 r. – karta 144;

wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 08.08.2013 r. – karta 189

(wszystko w aktach sprawy tut. Sądu X P 790/12),

pisma pozwanego z 29.05.2013 r. oraz 08.08.2013 r. w aktach osobowych

pozwanego,

porozumienie z 22.08.2013 r. w aktach osobowych pozwanego.

W związku z przywróceniem pozwanego do pracy, pismem dnia 9 maja 2014 r. strona powodowa wezwała pozwanego do zwrotu odprawy pieniężnej w wysokości 55.200,00 zł, w nieprzekraczalnym terminie do 30 maja 2014 r.

Pismem z dnia 23 maja 2014 r. pozwany poinformował stronę powodową, iż po przywróceniu do pracy w jego posiadaniu pozostała kwota około 13.000,00 zł – stanowiąca niewykorzystaną część odprawy. Dlatego też, pozwany zaproponował ugodowe zakończenie sporu w ramach którego zobowiązał się dokonać zwrotu kwoty 13.000,00 zł.

Dowody:

pismo strony powodowej z 09.05.2014 r. – karta 23,

pismo pozwanego z 23.05.2014 r. – karta 24-25,

Decyzją z dnia 19 listopada 2012 r. Starosta Powiatu w Z. orzekł o uznaniu pozwanego z dniem 7 listopada 2012 r. za osobę bezrobotną i przyznał pozwanemu prawo do zasiłku od dnia 15 listopada 2012 r. w wysokości 120 % kwoty zasiłku (art. 72 ust. 1 pkt 1), tj. 953,10 zł brutto miesięcznie w okresie trzech pierwszych miesięcy oraz od dnia 15 lutego 2013 r. do 14 listopada 2013 r. w wysokości 120 % kwoty zasiłku (art. 72 ust. 1 pkt 2), tj. 748,40 zł brutto.

Pozwany otrzymał zasiłek dla bezrobotnych w następujących wysokościach:

- w dniu 12 grudnia 2012 r. – 463,30 zł (brutto 508,30 zł),
- w dniu 14 stycznia 2013 r. – 816,32 zł (brutto 953,10 zł),
- w dniu 12 lutego 2013 r. – 816,32 zł (brutto 953,10 zł),
- w dniu 12 marca 2013 r. – 687,54 zł (brutto 794,00 zł),
- w dniu 11 kwietnia 2013 r. – 651,04 zł (brutto 748,40 zł),
- w dniu 14 maja 2013 r. – 651,04 zł (brutto 748,40 zł),
- w dniu 12 czerwca 2013 r. – 651,04 zł (brutto 748,40 zł),
- w dniu 11 lipca 2013 r. – 673,25 zł (brutto 776,10 zł).

Decyzją z dnia 10 maja 2013 r. Starosta Powiatu w Z. orzekł o utracie przez pozwanego statutu osoby bezrobotnej z dniem 6 maja 2013 r.

Decyzją z dnia 28 października 2013 r. Starosta Powiatowy w Z. orzekł o obowiązku zwrotu nienależnie pobranego świadczenia za okres od 15 listopada 2012 r. do dnia 30 czerwca 2013 r. w wysokości 6.229,80 zł.

W dniu 14 listopada 2013 r. pozwany zwrócił na rachunek bankowy Starostwa Powiatowego w Z., otrzymany w okresie od 15 listopada 2012 r. do 30 czerwca 2013 r. zasiłek dla bezrobotnych w łącznej kwocie 6.229,80 zł.

Dowody:

decyzja Starosty Powiatu w Z. z 19.11.2012 r. – karta 63,

wydruk historii rachunku bankowego pozwanego – karta 72-98,

decyzja Starosty Powiatu w Z. z 10.05.2013 r. – karta 48,

decyzja Starosty Powiatu w Z. z 28.10.2013 r. – karta 60

-62,

wydruk potwierdzenia przelewu z 14.11.2013 r. – karta 59,

zeznania powoda – płyta CD karta 114

Stan konta pozwanego przed dniem otrzymania odprawy pieniężnej, tj. przed 31 października 2012 r. wykazywał ujemne saldo na kwotę 4.563,35 zł.

Stan konta pozwanego w poszczególnych miesiącach po otrzymaniu odprawy pieniężnej kształtował się w następujący sposób:

- na dzień 31 października 2012 r. – 40.632,88 zł,
- na dzień 30 listopada 2012 r. – 37.269,56 zł,
- na dzień 31 grudnia 2012 r. – 36.052,17 zł,
- na dzień 30 stycznia 2013 r. – 33.702,09 zł,
- na dzień 28 lutego 2013 r. – 33.527,58 zł,
- na dzień 29 marca 2013 r. – 32.045,40 zł,
- na dzień 30 kwietnia 2013 r. – 26.961,06 zł,
- na dzień 31 maja 2013 r. – 24.879,12 zł,
- na dzień 28 czerwca 2013 r. – 23.350,03 zł,
- na dzień 31 lipca 2013 r. – 20.980,23 zł,
- na dzień 8 sierpnia 2013 r. – 19.954,23 zł.

Pozostała pozwanemu kwota z tytułu odprawy wynosi 13 000,00 zł.

Dowody:

wydruk historii rachunku bankowego pozwanego – karta 72-98,

zeznania powoda – płyta CD karta 114,197

protokół z rozprawy z dnia 17 października 2014 r. k. 114.

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne, Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w znacznej części podlegało uwzględnieniu.

Analizując roszczenie strony powodowej w stosunku do pozwanego I. S., podstawy prawnej dochodzonego zwrotu nienależnie otrzymanego świadczenia należy upatrywać w przepisach Kodeksu cywilnego.

Przepisy prawa pracy nie zawierają regulacji dotyczących zwrotu nienależnie pobranego świadczenia (lub jego części) w postaci, chociażby wynagrodzenia, jednak artykuł 300 k.p. stanowi, że w sprawach nie unormowanych przepisami prawa pracy, do stosunku pracy stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu Cywilnego, jeżeli nie są one sprzeczne z zasadami prawa pracy. Poprzez odesłanie zawarte w art. 300 k.p. w przedmiotowej sprawie zastosowanie winny znaleźć przepisy art. 405-414 k.c. (zob. także wyrok SN z dnia 29 stycznia 1975 r., III PRN 67/74, OSNC 1975/7-8/123).

Artykuł 405 k.c. w zw. z art. 300 k.p. stanowi, że kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości.

Szczególnym przypadkiem bezpodstawnego wzbogacenia jest świadczenie nienależne. Artykuł 410 § 2 k.c. w zw. z art. 300 k.p. stanowi, że świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel

świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia.

Przesłankami roszczenia z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia są zatem: uzyskanie korzyści majątkowej (wzbogacenie) kosztem innej osoby (zubożonego), związek między wzbogaceniem aubożeniem, uzyskanie wzbogacenia bez podstawy prawnej.

Stan faktyczny sprawy był między stronami bezsporny, albowiem dostarczone przez strony dowodowy z dokumentów nie były kwestionowane przez strony, a nadto brak było podstaw do odmowy waloru ich autentyczności. Także przesłuchany w sprawie pozwany złożył zeznania pozostające w pełnej zgodności z rzeczowym materiałem dowodowym.

Strony były zgodne, co do okoliczności, iż strona powodowa złożyła pozwanemu oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem i jednocześnie wyliczyła I. S. odprawę pieniężną w wysokości 55 200,00 zł, z czego kwotę 45 264,00 zł wypłaciła powodowi, a 9 936,00 zł uiszczyła Urzędowi Skarbowemu z tytułu należności podatkowej. W następstwie złożonego przez I. S. odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę, prawomocnym wyrokiem z dnia 08 sierpnia 2014 r. powód został przywrócony do pracy.

Niewątpliwie w ocenie Sądu skutkiem prawomocnego wyroku jest uznanie bezpodstawności wypłaty odprawy pieniężnej, skoro świadczenie to przysługuje wówczas, gdy następuje rozwiązanie umowy o pracę. Prawomocny wyrok sądu przywracający pozwanego do pracy i stwierdzający niezgodność z prawem oświadczenia woli pracodawcy przesądza zatem o konieczności zakwalifikowania wypłaconej pracownikowi odprawy jako świadczenia nienależnego, skutkuje bowiem stwierdzeniem odpadnięcia istniejącej w chwili ustania stosunku pracy podstawy do wypłaty tej należności (art. 410 § 2 k.c.). Zatem świadczenie mające charakter nienależnego powinno być zaś zwrócone osobie, która dokonała jego wypłaty (art. 410 § 1 k.c. w związku z art. 405 k.c., vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2011, II PK 4/11, opubl. Legalis).

W tym miejscu wskazać należy, iż ustawodawca w art. 411 k.c. wymienił katalog świadczeń, których zwrotu nie można żądać mianowicie:

1. jeżeli spełniający świadczenie wiedział, że nie był do świadczenia zobowiązany, chyba że spełnienie świadczenia nastąpiło z zastrzeżeniem zwrotu albo w celu uniknięcia przymusu lub w wykonaniu nieważnej czynności prawnej;
2. jeżeli spełnienie świadczenia czyni zadość zasadom współzycia społecznego;
3. jeżeli świadczenie zostało spełnione w celu zadośćuczynienia przedawnionemu roszczeniu;
4. jeżeli świadczenie zostało spełnione, zanim wierzytelność stała się wymagalna.

Pozwany reprezentując swoje stanowisko powoływał się na argumenty, iż żądanie takie narusza zasady współzycia społecznego oraz, że przedmiotowe świadczenie zostało zużyte przez pozwanego w znacznej części, gdyż pozostała mu kwota 13 000,00 zł.

Po pierwsze wskazać należy, że powoływanie się na zasady współzycia społecznego ma zastosowanie w sytuacji gdy ten, kto spełnił świadczenie nie był prawnie zobowiązany, lecz można mu przypisać moralny obowiązek wobec przyjmującego świadczenie; w takiej sytuacji spełnienie świadczenia czyni zadość zasadom współzycia społecznego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2004 r., II PK 18/2004, OSNPiUS 2005 r. Nr 6, poz. 84). W ocenie Sądu świadczenie wypłacone przez stronę powodową nie dotyczyło spełnienia przez stronę powodową jakiegokolwiek obowiązku zwyczajowego, czy moralnego, lecz dotyczyło realizacji obowiązku nałożonego przez ustawodawcę tj. obowiązku wypłaty odprawy pieniężnej w związku ze złożeniem oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę, a zatem

nie było jakichkolwiek podstaw upatrywania działania strony powodowej w kategoriach zasad współżycia społecznego. W świetle powyższego stanowisko pozwanego w tym zakresie należy uznać za błędne.

Odnosząc się do stanowiska pozwanego, iż zużył otrzymane świadczenie na potrzeby rodzinne i bytowe oraz, że pozostała mu z tego tytułu kwota 13 000,00 zł przytoczyć należy art. 409 k.c. zgodnie z którym obowiązek wydania korzyści lub zwrotu jej wartości wygasa, jeżeli ten, kto korzyść uzyskał, zużył ją lub utracił w taki sposób, że nie jest już wzbogacony, chyba że wyzbywając się korzyści lub używając ją powinien był liczyć się z obowiązkiem zwrotu.

W doktrynie i judykaturze powinność liczenia się z obowiązkiem zwrotu wzbogacenia uzasadniona jest zawsze wtedy, gdy korzyść uzyskana została na podstawie postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia, nieprawomocnego orzeczenia sądu (w tym też i sądu polubownego) zaopatrzonego w rygor natychmiastowej wykonalności, w tym wyroku zaocznego, czy nakazu zapłaty wydanego na podstawie weksła, warrantu, rewersu lub czeku, jeśli następnie w wyniku wniesienia środków zaskarżenia orzeczenie to zostało zmienione lub uchylone. Podobnie przedstawia się sytuacja w odniesieniu do wyroku sądu drugiej instancji, w stosunku do którego może być wywiedziona skarga kasacyjna (podobnie wyr. SN z 5.12.2103 r., III PK 40/13, Legalis), a także gdy korzyść uzyskana została na podstawie orzeczenia uchylonego lub zmienionego w związku z rozpoznaniem skargi o wznowienie postępowania, ale tylko wtedy, gdy wzbogacony znał podstawę do wniesienia skargi (jak się wydaje, analogicznie traktować będzie trzeba prawomocne orzeczenie sądu, co do którego przywrócony został termin do wniesienia środka zaskarżenia i orzeczenie to zostało następnie zmienione lub uchylone, jeśli wzbogacony znał podstawy do przywrócenia terminu, bo np. wynikły one z jego działania). Przyjąć należy, iż wzbogacony winien liczyć się z obowiązkiem zwrotu korzyści w przypadkach, kiedy dojdzie do następczego powstania, jeśli strony przewidywały możliwość odpowiednio odpadnięcia podstawy prawnej świadczenia, czy nieosiągnięcia zamierzonego skutku świadczenia (vide komentarz do Kodeksu Cywilnego E. Gniewek, P. Machnikowski, wyd. C. H. Beck 2014 R.).

Sąd stwierdził, że pozwany winien był liczyć się z obowiązkiem zwrotu odprawy, więc fakt częściowego zużycia korzyści nie ma znaczenia. Nie można nie zauważyć, że to właśnie pozwany wniósł odwołanie od oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem, zatem już wówczas był świadomy i liczył na możliwość zmiany sytuacji związanej z zatrudnieniem i przywrócenie go do pracy zgodnie z żądaniem pozwu. Także toczące się postępowanie odwoławcze od wyroku sądu I instancji stawiające sytuację prawną pozwanego w stan niepewności do chwili prawomocnego rozstrzygnięcia nie mogło stanowić zaskoczenia dla pozwanego. Liczenie się z obowiązkiem zwrotu świadczenia dotyczy wiedzy o tym, że to świadczenie stało się lub może się stać nienależne, zatem skoro pozwany podjął kroki prawne w celu weryfikacji zgodności z prawem złożonego oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę, musiał liczyć się z tym, że powództwo może zostać uwzględnione i wtedy odpadnie podstawa do wypłaty odprawy, a wypłacona odprawa stanie się świadczeniem nienależnym.

Powyższa argumentacja znajduje potwierdzenie w orzeczeniu Sądu Najwyższego w wyroku z dnia 26 czerwca 2006 r., II PK 330/05, opubl. OSN rok 2007, Nr 13-14, poz. 188, str. 550 w uzasadnieniu którego wskazano, iż skoro pracownik nie godzi się z rozwiązaniem umowy o pracę i przed sądem domaga się restytucji stosunku pracy, winien liczyć się z tym, że w przypadku przywrócenia do pracy powstanie obowiązek zwrotu wypłaconej odprawy.

W innym orzeczeniu Sąd Najwyższy wskazał, że przywrócenie pracownika do pracy na mocy prawomocnego wyroku sądowego oznacza, że rozwiązanie umowy o pracę było niezgodne z prawem, a pracownik może kontynuować zatrudnienie na dotychczasowych warunkach. Wypłacona pracownikowi przy zwolnieniu odprawa ma rekompensować mu utratę zatrudnienia. Skoro jest on przywracany na dotychczasowe stanowisko, podstawa do wypłacenia odprawy odpada (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 06 stycznia 2009 r. II PK 117/08, opubl. Legalis).

Mając powyższe na uwadze w ocenie Sądu otrzymane przez pozwanego świadczenie było nienależnym, a pozwany winien liczyć się z obowiązkiem jego zwrotu.

W konsekwencji powyższego Sąd uznał, iż pozwany winien zwrócić kwotę otrzymaną to jest 45 264,00 zł gdyż to ona stanowi rzeczywiste przysporzenie i wzbogacenie w jego majątku. Jednocześnie żądanie powoda w pozostałej części podlegało oddaleniu albowiem strona powodowa nie może domagać się skutecznie zwrotu należności z tytułu

podatków, gdyż to ona jest podmiotem zobowiązanym do jego uiszczenia, a nadto w postępowaniu przed organami podatkowymi istnieje także możliwość dochodzenia zwrotu uiszczonych podatków.

O powyższym Sąd orzekł jak w punktach I i II sentencji wyroku.

O odsetkach Sąd orzekł ustalając ich początkowy termin płatności na dzień następujący po dniu upływu terminu z wezwania do zapłaty skierowanego do pozwanego tj. 31 maja 2014 r.

Orzeczenie o kosztach w punkcie III sentencji wyroku, znajduje podstawę w treści art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Reguła ta dotyczy także spraw rozpatrywanych przez sądy pracy. Jeżeli zatem pracownik przegra sprawę pracowniczą, winien liczyć się z obowiązkiem zwrotu przeciwnikowi kosztów procesu obejmujących koszty sądowe (o ile były poniesione) oraz koszty zastępstwa procesowego strony reprezentowanej przez profesjonalnego pełnomocnika.

Na przedmiotowe koszty złożyły się koszty zastępstwa prawnego strony powodowej w wysokości 2 400,00 zł ustalone na podstawie § 6 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. Z 2013, poz. 490 ze zm.) oraz zwrot opłaty od pozwu w wysokości 2 760,00 zł.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji wyroku.